

[Valdemar Thomsen.]

er meget muligt, men i disse halvt Hundrede Lande, der her er Tale om, har man maaske heller ikke været inde paa de Misbrug, som vi altsaa gentagne Gange har set Eksempler paa her i Landet. Misbrug af Bemyndigelse kan det vel nok siges at være, at man først højtideligt ophæver Afleveringspligten for fremmed Valuta og derefter gør Forsøg paa at straffe lovlidige danske Borgere i Henhold til en tvivlsom, en højest tvivlsom, Bemyndigelse. Vi vil, som jeg fremhævede forleden, gaa med til de Foranstaltninger, der er paa-krævet i Henhold til Folkeforbundets Beslutning af 7. Oktober, det vil vi gaa med til, men heller ikke til mere.

Axel Dam: I min Gruppe er der Enighed om, at Danmark i alle Tilfælde bør opfylde sine Folkeforbundsforpligtelser, saa længe det staar som Medlem af Folkeforbundet, og efter den Formulering, som Lovforslaget har faaet i Flertallets Ændringsforslag, som jeg formoder er tiltraadt af Regeringen, kan vi ogsaa tiltræde dette. Vi mener, at der ikke blot bør gives en Bemyndigelse, men at Regeringen har en Forpligtelse til at opfylde sine Folkeforbundsforpligtelser. I Indenrigspolitik kan vi i mangt og meget være særdeles uenige med den siddende Regering, men naar det gælder Danmarks Forhold udadtil, vil vi vise den siddende og enhver anden Regering al den Loyalitet, som den har Krav paa.

Aksel Larsen: Behandlingen af denne Sag her i Tinget har efterhaanden udviklet sig i den Retning, at det i hvert Fald i betænkelig Grad minder om de Drøftelser, der har fundet Sted i Genève, hvor man ligeledes fra alle Sider erklærede, at Folkeforbundets Regler skulde man følge, og Folkeforbundets Vilje var øverste Lov, og Fredens Opretholdelse var i alles Interesse, men hvor man derpaa gav sig til at diskutere og skændes om, hvorledes det skulde ske, eller, for mange Diskussionsdeltageres Vedkommende, maaske om, hvorledes det ikke skulde ske. Debatten her minder i høj Grad derom.

Naar det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch siger — og saa stærkt understreger —, at alle Partier her i Landet og alle Partier her i denne Sal er enige om Danmarks Pligter i den foreliggende Situation og om, at de skal opfyldes, saa vil jeg dertil sige, at det er for en Gangs Skyld rigtigt. Dette „for en Gangs Skyld“ er ikke mentet paa

det ærede Medlem, der ikke tidligere har haft Lejlighed til som Ordfører at fremsætte saadanne Udtalelser; det er mentet paa tidligere Ordførere for et eller flere af de fire store Partier, som ved forskellige Lejligheder har ment, at med Udtrykket „alle Partier“ kan man kun forstaa de fire store Partier. Men det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch har altsaa i det foreliggende Tilfælde ubetinget Ret. Men netop derfor er det, at jeg netop med Hensyn til den Debat, der finder Sted her, og med Hensyn til de to forskellige Ændringsforslag, der nu er stillet, er nødt til at efterlyse Grunden til følgende: Hvis man virkelig er saa enig, hvorfor skal vi saa have denne Debat?

Flertallets Ændringsforslag kunde i og for sig ikke gøre Lovforslaget mere tiltalende for os, forudsat at vi maatte have nogen Betænkeligheder ved det; Ændringsforslaget siger jo, at man skal forhandle med det udenrigspolitiske Nævn og have Tilslutning af Rigsdagens Finansudvalg. Ja, vi har ingen Repræsentanter hverken i det udenrigspolitiske Nævn eller i Rigsdagens Finansudvalg, og jeg tør nok antyde, at vor Tillid til disse Institutioner, hvori Venstre, Konservative og den nydannede Gruppe har Repræsentanter, er betydelig mindre end vor Tillid til Regeringen. Det gør altsaa i og for sig ikke Loven mere tiltrækkende. (Afbrydelse af *Christmas Møller*). Ja, der er da noget godt i Verden — det har det ærede Medlem Hr. Christmas Møller Ret i —, men af det gode er der desværre saa sørgelig lidt inden for det ærede Medlems Parti.

Hvad angaar Mindretallets Ændringsforslag, har jeg forgæves i de to Saler, der er holdt til Motivering af det, søgt efter en eneste anstændig Begrundelse. Det ærede Medlem Hr. Krag begrundede det egentlig kun med en vidt udbredt og dybt rodfæstet Mistillid til det herskende Styre og den siddende Regering. Det forekommer mig, at dette ikke kommer Sagen ved, naar det ærede Medlem samtidig saa stærkt understreger, at man naturligvis er af den Opfattelse, at Danmark til hver en Tid skal opfylde sine Pligter som Medlem af Folkenes Forbund.

Det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft nævnte, saa vidt jeg var i Stand til at følge med, kun en eneste Begrundelse — eller et Forsøg paa Begrundelse. Det ærede Medlem sagde: Man har i Udvalget haft Besøg af Folk, der havde Interesser i Handelsforbindelse med Italien o. lign., og som fremførte deres Synspunkter; og netop for at man i en anden Situation kunde være